

Indicis que Zapatero reacciona

La recuperació depèn de la seva consistència i de donar missatges positius a l'Espanya que no vol el PP

ANTONIO FRANCO, periodista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23 de juliol del 2010

Hi ha alguns indicis que indiquen que Rodríguez Zapatero reacciona, que comença a sortir lentament de la seva crisi personal de desconcert i abatiment dels últims temps. Això no vol dir que comencem a sortir de la crisi econòmica i política, ni de la depressió psicològica col·lectiva que patim, però obre les portes a la possibilitat de fer-ho. Per remuntar la situació, és una condició necessària que el president del Govern faci la política idònia, però això sol no és suficient. Són necessaris dos factors més: encertar-la i recuperar la credibilitat pel que fa als seus missatges, dos elements imprescindibles en les rectificacions.

Des que va negar la crisi que ja teníem a sobre, la realitat no ha deixat de ventar a Zapatero un encadenament de sonores bufetades. Algunes, particularment doloroses. Com la humiliant empenta pública que van haver de donar-li els líders internacionals perquè canviés el rumb de la política econòmica interior. Perquè els que el van criticar eren els dirigents amb qui es fa i presumeix, i a sobre van obligar l'esquerrà sentimental que Zapatero porta sota la samarreta a materialitzar una política de retallades socials. Un altre cop mal assimilat va resultar ser la nefasta coincidència de la presidència de torn de la Unió Europea amb el pitjor moment de la imatge internacional d'Espanya i de la imatge de la seva pròpia eficàcia com a polític.

MALGRAT tot, és possible que si d'aquí uns anys analitzem amb perspectiva aquesta etapa percebem que els dos dies més sonats del juliol del 2010, amb la manifestació de Barcelona i la victòria dels nostres futbolistes a Sud-àfrica, van ser el seu revulsiu. La marxa multitudinària de catalans enfadats allunyant-se d'ell, amb Montilla amenaçant-lo d'estripar les cartes (i no des del sobiranisme, sinó des del possibilisme federalista), l'haurien pogut fer caure del burro de l'estúpida creença que no és greu que els problemes que ja estan podrits es descomponguin encara més. Després, la victòria al Mundial de futbol segur que va millorar la seva moral de combat.

Al·ludeixo a aquell cap de setmana perquè immediatament després Zapatero va canviar el to. Respecte a Catalunya, va reconèixer públicament que en democràcia no es pot tapar la boca a milers i milers de persones que es consideren sincerament una nació, per primera vegada va mostrar comprensió amb el rebuig que un tribunal modifiqui un pacte polític rubricat per dos parlaments i un referèndum de la ciutadania, i va parlar sense ambigüitats de refer per la via de redactar altres lleis allò que el Tribunal Constitucional havia demolit de l'Estatut.

Els seus companys del PSOE van percebre amb nitidesa que Zapatero estava tornant a la seva pedagogia sobre la crisi econòmica en el comitè federal de dissabte passat. Allà va recuperar discurs, va estar convincent al subratllar amb xifres i exemples que, tot i la tisorada actual, el saldo socialista de la millora de l'Estat de benestar és completament positiu, i es va comprometre a continuar treballant en això. Aquell dia, tant en aquest aspecte com quan va recuperar el seu suport al model de l'Espanya plural, va estar més explícit i inspirat que en el pols amb Mariano Rajoy al Congrés, un debat que no va perdre gràcies a la

decepció general provocada pel líder popular, que no va detallar, ni tan sols aquesta vegada, res del que ell faria, en termes d'austeritat i relançament, per resoldre la crisi econòmica.

La possibilitat que Zapatero prescindeixi de la seva por electoral, que abandoni les abstraccions i agafi per les banyes els diferents toros que l'assetgen, pot invalidar els comptes que fan els seus opositors. Però ha d'anar de pressa. Tot està preparat perquè, de seguida que el Govern socialista deixi a punt la reforma laboral i la reforma financera, arrodoneixi el seu desgast. És una evidència que tots els seus adversaris han decidit deixar-lo sol perquè doblegui els genolls i caigui quan no pugui aprovar els pressupostos per a l'any que ve. Aquest és el càlcul del PP i el poc dissimulat acord que han teixit les minories basca i catalana del Congrés.

DESPRÉS De fracassar en l'intent que Montilla i el PSC travessessin la ratlla d'oferir una imatge sobiranista al traslladar al Congrés la queixa catalana, CiU ja no farà marxa enrere quant al fet d'haver tallat relacions amb Zapatero. Presonera de les seves ambigüitats i del seu ho dic o no ho dic, la formació d'Artur Mas sospesa entendre's passivament a Madrid i Barcelona amb el PP després de les pròximes convocatòries electorals, o forçar l'«experiment nacionalista» amb els altres sobiranistes, o intentar la sociovergència en cas, és clar, de no obtenir la majoria absoluta al Parlament. Deixat en soledat, per a Zapatero tot depèn de la seva capacitat personal de recuperar la consistència, tal com apunten alguns indicis. Però, en especial, de saber donar a l'Espanya que no vol el PP alguna cosa més que missatges anti. Perquè, tant respecte a l'economia com amb el model d'Estat, com en les polítiques

ideològicament progressistes, si Zapatero parla, però no torna a avançar amb decisió, una gran part del seu antic electorat preferirà oblidar-se'n.